

BAZAR

LUCINDA RILEY

MYRSKYN SISAR

*Kansain-
välinen
bestseller*

LUCINDA RILEY

Myrskyn sisar

ALLYN TARINA

Suomentanut Hilikka Pekkanen

BAZAR

Englanninkielinen alkuteos *The Storm Sister*
The Storm Sister Copyright © Lucinda Riley, 2015

Suomentanut Hilikka Pekkanen

Taitto Jukka Iivarinen / Vitale

Bazar Kustannus Oy
www.bazarkustannus.fi

Ensimmäinen suomenkielinen laitos
ilmestyi vuonna 2018.

ISBN 978-952-279-715-5

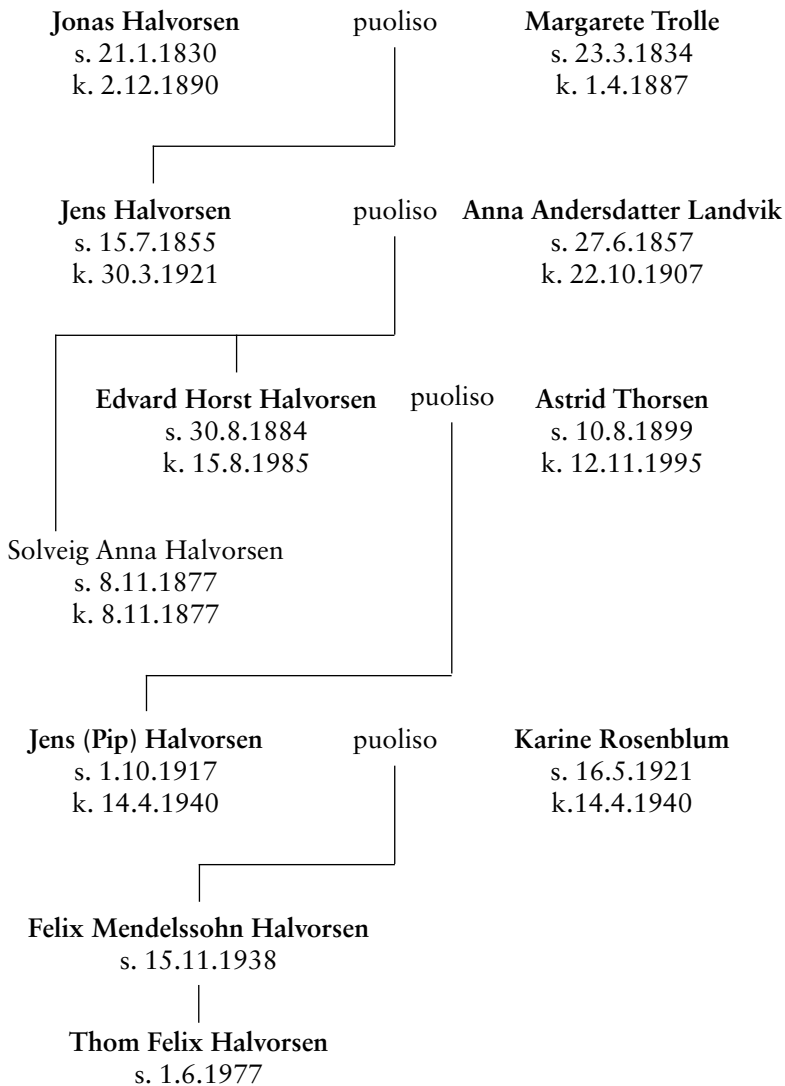
Painettu EU:ssa

Sukulaisielulleni Susan Mossille

En suostu etenemään hitaasti rannikon
tuntumassa, vaan haluan suunnata ulos
avomerelle tähtien johdettavaksi.

GEORGE ELIOT

Halvorsenin sukupuu

Henkilöt

ATLANTIS

Papa Salt – sisarusten yhteinen adoptioisä (kuollut)

Marina (Ma) – sisarusten huoltaja

Claudia – Atlantisin taloudenhoitaja

Georg Hoffman – Papa Saltin lakimies

Christian – venemies

D'APLIÈSEN SISARUKSET

Maia

Ally (Alcyone)

Tähti (Asterope)

CeCe (Celaeno)

Tiggy (Taygete)

Electra

Merope (puuttuu)

Ally

KESÄKUU 2007
AAMUTUNNELMA

AIGEIANMERI

Muistan aina täsmälleen, missä olin ja mitä tein, kun sain kuulla isäni kuolleen.

Makasin alastomana *Neptunen* aurinkokannella, ja Theon käsi lepäsi suojelevasti vatsani päällä. Aution hiekkarannan kultainen kaari kimmelsi edessämme auringonpaisteessa kallioisen poukaman kainalossa. Kristallinkirkas turkoosinsininen vesi yritti laiskasti muodostaa aaltoja ja kuohui rantaan osuessaan tyylikkäästi kuin cappuccinon vaahdotettu maito.

Yhtä raukeana kuin minä, ajattelin.

Edellisenä iltana auringonlaskun aikaan olimme jääneet ankkuriin pieneen lahteen Kreikan pikkuisen Machaíresin saaren edustalla ja kahlanneet sitten rantapoukamaan kaksi kylmälaukkua mukaanamme. Toisessa oli tuoretta rusotäplämulloa ja sardiineita, jotka Theo oli pyydystänyt aikaisemmin samana päivänä, toisessa viiniä ja vettä. Olin laskenut kantamukseni hiekalle ponnistuksesta huottaen, ja Theo oli suudellut nenänpäästäni hellästi.

”Olemme haaksirikkaisia ikiomalla autiosaarellamme”, hän oli ilmoittanut ihaillessamme idyllistä ympäristöä. ”Nyt lähden etsimään polttopuuta niin että voimme pais-
taa kalat.”

Theo oli kääntynyt pois päin ja lähtenyt astelemaan kohti kallioita, jotka muodostivat kuunsirpin poukaman ympärille, aikomuksenaan kerätä rotkoissa kasvavien rutikuivien pensaiden oksia tulentekoa varten. Hoikka olemus antoi väärän kuvan hänen voimistaan, sillä hän oli maailmanluokan purjehtija. Theo oli selvästi pienikokoinen verrattuna muihin miehiin, joiden kanssa olin ollut purjehduskilpailuissa ja jotka näyttivät olevan pelkkää värähtelevää lihasta ja Tarzan-rintaa. Heti alkuun olin pannut merkille, että hän käveli vähän toispuolisesti. Hän oli sittemmin kertonut, että hänen nilkkansa oli murtunut, kun hän oli lapsena pudonnut puusta, eikä ollut koskaan parantunut entiselleen.

”Siinä on kai yksi syy lisää siihen, että meri on kohaloni. Purjehtiessa kukaan ei huomaa, kuinka naurettavalta näytän kävellessäni maalla”, Theo oli sanonut naurahtaen.

Olimme paistaneet kalan ja rakastelleet sen jälkeen tähtien alla. Seuraava aamu oli viimeinen yhteinen aamumme aluksella. Aamulla makasin aluksen kannella Theon vieressä täydellisen rauhan tunteen vallassa ennen kuin tulin siihen tulokseen, että oli ehdottomasti aika asettua taas yhteyteen ulkomaailman kanssa. Avatessani puhelimen sain kuitenkin tietää, että elämäni oli särkynyt miljooniksi pirstaleiksi. Theon ja minun välinen ihmeellinen yhteys ja päätyminen tälle kauniille saarelle kertautui mielessäni kuin surrealistinen uni...

Olin nähnyt Theon ensimmäisen kerran suunnilleen vuotta aikaisemmin Heineken-regatassa Sint Maartenin saarella Karibianmerellä. Voittajamiehistö juhli päivällisellä, ja kiinnostuin kuullessani, että heidän kipparinsa oli Theo Falys-Kings. Hän oli kuuluisa purjehduspiireissä, ja hänellä oli meripurjehduskisoissa enemmän voittoja kuin kenelläkään muulla kapteenilla.

”Ei hän ole ollenkaan sellainen kuin kuvittelin”, sanoi hiljaa vanhalle purjehdustoverilleni Rob Bellamylle, jonka kanssa olin purjehtinut Sveitsin joukkueessa. ”Näyttää ihan nörtiltä noissa sarvikehyksisissä silmälaseissa”, lisäsin katsellessani, kuinka hän nousi ja siirtyi toiseen pöytään. ”Kumma kävelytyyli.”

”Ei hän tosiaankaan mikään tavallinen purjehdusmaailman lihaskimppu ole, se on pakko myöntää”, Rob sanoi, ”mutta kaveri on kerta kaikkiaan nero. Hänellä on kuudes aisti vesillä, enkä luota myrskyssä yhteenkään kippariin niin paljon kuin häneen.”

Myöhemmin samana iltana Rob esitteli minut pikaisesti Theolle, ja huomasin että Theon ruskeapilkkuisissa vihreissä silmissä oli mietteliäs katse, kun hän puristi kättäni.

”Sinä siis olet kuuluisa Al D’Aplièse.”

Hänen äänensä oli englantilaisen ääntämyksen takana lämmin ja vakaa. ”Jälkimmäinen osa väitteestä pitää paikkansa”, sanoin kohteliaisuudesta nolostuneena, ”mutta luulen että sinä tässä kuuluisa olet.” Yritin parhaani mukaan vastata katseeseen vakaasti, kun hän silmäili minua edelleen tutkivasti, ja näin hänen piirteidensä pehmenevän, kun hän naurahti.

”Mikä nyt noin hauskaa on?” tiukkasin.

”Suoraan sanoen en osannut odottaa tätä.”

”Miten niin?”

Theon huomio kiintyi hetkeksi valokuvaajaan, joka halusi ottaa ryhmäkuvan, ja siksi en saanut koskaan kuulla, mitä hän tarkoitti.

Ensitapaamisen jälkeen aloin huomata hänet regattojen yhteydessä järjestettävissä tilaisuuksissa. Huoneen toisestakin päästä katsottuna hänessä oli vaikeasti määriteltävää elinvoimaa, ja hänen hiljainen ja rento naurunsa tuntui voittavan kaikki puolelleen siitä huolimatta, että hän käyttäytyi pidättyväisesti. Jos tilaisuus oli muodollinen, hänellä oli tavallisesti yllään vaaleat puuvillahousut ja ryppyinen pellavatakki myönnytyksenä virallisille etikettisäännöille ja kilpailun sponsoreille, mutta ikivanhat purjehduskengät ja kuriton ruskea tukka saivat hänet aina näyttämään siltä kuin hän olisi vasta noussut maihin.

Ensimmäisillä kerroilla tuntui siltä kuin kiertelisimme toisiamme välimatkan päässä. Katseemme kohtasivat usein, mutta Theo ei koskaan yrittänyt jatkaa keskustelua. Vasta puolitoista kuukautta sitten, kun miehistöni oli voittanut Antigualla ja juhlimme voittoa kilpailuviikon päätteeksi järjestetyissä lordi Nelsonin tanssiaisissa, hän tuli taputtamaan minua olkapäälle.

”Hyvin tehty, Al”, hän sanoi.

”Kiitos”, vastasin tyytyväisenä, kun miehistöni oli vaihteeksi voittanut hänen kipparoimensa aluksen.

”Olen kuullut sinusta paljon hyvää tällä kaudella, Al. Kiinnostaisiko sinua tulla miehistööni Kykladien regataan kesäkuussa?”

Minulle oli jo tarjottu paikkaa toisessa miehistössä, mutta en ollut vielä hyväksynyt tarjousta. Theo huomasi epäröintini.

”Oletko jo lupautunut muualle?”

”Alustavasti kyllä.”

”No, tässä on korttini. Mieti rauhassa ja ilmoita viikon loppuun mennessä. Sinunlaistasi purjehtijaa kyllä tarvittaisiin venekunnassani.”

”Kiitos.” Mielessäni siirsin epäröinnin syrjään. Kuka kummassa kieltäytyisi tilaisuudesta päästä miehistöön, jonka kipparia mainostettiin merten kuninkaaksi? ”Muitten, mitä varten sanoit viime kerralla, ettet ollut osannut odottaa tätä?” kysyin, kun Theo lähti kävelemään pois päin.

Hän pysähtyi, ja hänen katseensa pyyhkäisi nopeasti ylitseni. ”En ollut koskaan ennen tavannut sinua henkilökohtaisesti, vaikka olinkin kuullut keskusteluissa purjehdustaidoistasi. Tarkoitin, ettet ole ollenkaan sellainen kuin odotin. Hyvää yötä.”

Pohdiskelin keskusteluumme kävellessäni takaisin pieneen majataloon, joka oli St. John’sin satamassa. Anoin yöilman hyväillä ihoani ja mietin, miksi Theo kiehtoi minua niin suuresti. Katulamput valoivat talojen iloisen monivärisille julkisivuille lämmintä yöllistä hohdetta, ja kauempana sijaitsevista baareista ja kahviloista kantautui leppoisaa puheensorinaa, mutta en kiinnittänyt lainkaan huomiota ympäristöön, sillä olin niin riemuissani kilpailun voitosta ja Theo Falys-Kingsin tarjouksesta.

Heti kun pääsin huoneeseeni, painelin suoraan kannettavan luo ja kirjoitin Theolle sähköpostiviestin, jossa suostuin hänen tarjoukseensa. Ennen sen lähettämistä kävin suihkussa ja luin sen sitten vielä uudelleen. Puna-stuin huomattessani, kuinka innokkaalta kuulostin. Päätin säästää viestin luonnoskansioon ja lähettää sen vasta parin päivän kuluttua. Sitten kävin makuulle ja taivuttelin

käsivarsia rentouttaakseni ne päivän kilpailun jännityksen ja rasiuksen jälkeen.

”No, siitä vasta tulee kiinnostava regatta”, mutisin hymyillen itsekseni.

Lähetin sähköpostiviestin suunnitelman mukaisesti, ja Theo otti minuun heti yhteyttä ja sanoi olevansa kovin mielissään siitä, että olin lupautunut mukaan miehistöön. Kun sitten pari viikkoa ennen kilpailua astuin kilpailua varten varustettuun Hanse 540 -purjeveneeseen Nákoksen satamassa aloittaakseni harjoittelun Kykladien regattaa varten, huomasin olevani selittämättömän hermostunut.

Kilpailu ei ollut ylenmääräisen vaativa, ja osallistujien joukossa oli sekä vakavasti otettavia purjehtijoita että viikonloppuharrastajia. Kaikki odottivat innoissaan upeaa kahdeksanpäiväistä purjehdusta yhdessä maailman kaudenimmissa saaristoista. Lisäksi tiesin, että olimme kokeineimpien osallistujien joukossa ja niin ollen vahvoja voittajasuosikkeja.

Theon miehistöt olivat tunnetusti aina nuoria. Ystäväni Rob Bellamy ja minä olimme molemmat miehistön vanhemmasta päästä sekä iän että kokemuksen osalta. Olin kuullut, että Theo valitsi mieluummin purjehdusuransa alussa olevia lahjakkuuksia, koska heille ei vielä ollut kehittynyt huonoja tottumuksia. Muut kuusihenkinen miehistön jäsenet olivat vähän yli kahdenkymmenen: Guy oli vanttera englantilainen ja Tim rento australialainen, ja saksalais-kreikkalainen Mick tunsu Aigeianmeren vedet kuin omat taskunsa.

Olin innokas pääsemään yhteistyöhön Theon kanssa, mutta en ollut ryhtynyt siihen suin päin. Olin yrittänyt parhaani mukaan kerätä tietoa arvoituksesta, jota sanottiin

merten kuninkaaksi. Olin surffaillut netissä ja jutellut hänen aikaisempien miehistöjensä jäsenten kanssa.

Olin kuullut, että Theo oli englantilainen ja oli opiskellut Oxfordissa, mikä selitti hänen ääntämistapansa, mutta nettiprofiilin mukaan hän oli Yhdysvaltojen kansalainen ja oli johtanut Yalen yliopiston purjehdusjoukkueen voittoon monet kerrat. Yksi ystäväistäni oli kuullut hänen olevat varakkaasta perheestä, ja toisen mukaan hän asui veneessä.

”Perfektionisti”, ”kontrollifriikki”, ”vaikeasti miellytetävä”, ”työhullu”, ”naistenvihaaja”... Siinä oli lisää kuvailevia ilmauksia. Viimeinen huomautus oli peräisin naispuoliselta purjehdustoverilta, joka väitti tulleen syrjäytetyksi ja kohdelluksi huonosti miehistössä, ja se sai minut mietteillääksi. Ylivoimaisesti yleisin kuvaus oli kuitenkin koruton:

”Ehdottomasti paras kippari jonka kanssa olen ikinä purjehtinut.”

Ensimmäisenä harjoituspäivänä aloin ymmärtää, miksi Theoa kunnioitettiin niin suuresti purjehtijoiden keskuudessa. Olin tottunut karjuviin kapteeneihin, jotka huusivat ohjeita ja solvauksia kaikille kuin pahantuuliset keittiömestarit keittiössään. Theon hillitty lähestymistapa oli suoranainen ilmentys. Hän ei puhunut paljon ottaessaan selvää taidoistamme, tarkkaili vain etäämpää. Päivän päätteeksi hän kokosi meidät yhteen ja luetteli jokaisen hyvät ja huonot puolet tyynellä ja tasaisella äänellä. Tottesin, ettei häneltä ollut jäänyt huomaamatta mitään, ja hänen luonteva arvovaltansa sai meidät kaikki kuuntelemaan korvat hörössä.

”Ja muuten, Guy, älä enää polta salaa silloin, kun harjoitellaan kilpailuolosuhteissa”, hän lisäsi hiukan hymyillen päästäessään meidät vapaalle.

HEIDÄN RAKKAUTENSA ON KIRJOITETTU TÄHTIIN

Allyn tarina jatkaa ainutlaatuista matkaa Seitsemän sisaren maailmaan, jossa salaisuudet paljastuvat herkkullisen hitaasti mutta aina yllättäen.

Ally D'Aplière on ammattilaispurjehtija ja juuri aloittamassa purjehduskisaa sekä rakastumassa korviaan myöten kilpa-aluksen kapteeniin, kun hän saa viestin isänsä kuolemasta. Ally matkustaa heti lapsuudenkotiinsa, jossa hänen viisi sisartaan jo odottavat häntä. Sisarusarjan isä, omalaatuinen miljonääri Papa Salt on adoptoinut kaikki työt vauvana, ja nyt jokainen tytöistä saa oman kirjeen, johon Papa Salt on sisällyttänyt vihjeen kunkin alkuperästä.

Allyn vihje vie hänet Norjaan. Vuonojen ja metsien maassa hän saa kuulla yli sata vuotta sitten eläneestä Anna Landvikista, joka lauloi Edward Griegin oopperan ensi-illassa.

Lucinda Rileyn *Myrskyn sisar* jatkaa Seitsemän sisarta -teoksessa alkanutta kirjasarjaa. Jokaisessa kirjassa seurataan yhden sisaren tarinaa. Kolme ensimmäistä romaania voi lukea missä järjestyksessä tahansa, sillä ne kaikki alkavat samasta hetkestä.

BAZAR

